

ROMANA

Széles a világ
– nagy a szerelem

Kandy Shepherd
Menyasszony karácsonyra

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információtároló vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy hellyel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© *Kandy Shepherd, 2015 – HarperCollins Magyarország Kft., 2018*

A ROMANA 657. eredeti címe: *Gift-Wrapped in Her Wedding Dress* (Mills & Boon Romance)

• *Magyarra fordította:* Harcsa Henrietta

Nyomtatásban megjelent a ROMANA 657. számában, 2018

Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-448-537-7

• *Kép:* Harlequin Books S.A.

A borítón szereplő alkotás a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás alapján került felhasználásra.

A HARLEQUIN® és™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a HarperCollins Magyarország Kft., 2018

• *A kiadó és a szerkesztőség címe:* 1122 Budapest, Városmajor u. 11.

• *Felelős kiadó:* dr. Bayer József

• *Főszerkesztő:* Vaskó Beatrix

• *Telefon:* +36-1-488-5569; *e-mail-cím:* harpercollins@harpercollins.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.harpercollins.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

1. FEJEZET

Sikerült elrontania ezt a dolgot a médiával. Már megint. Kiragadták a szavait az eredeti összefüggésükből, és mindenhol helytelenül idézték – az újságokban, a televízióban és a közösségi médiában:

A milliárdos üzletember, Dominic Hunt megtagadta, hogy más vállalatigazgatókkal együtt a szabad ég alatt aludjon egy hajléktalanok megsegítésére szervezett jótékonysági rendezvény keretében.

Dominic az íróasztalára csapott az öklével. Nem tagadta meg a támogatását a jótékonysági szervezettől, csupán elutasította a meghívásukat, hogy egy kartondobozban töltsön egy éjszakát a sydneyi operaház előtt. Ráadásul hatalmas összeget adományozott nekik, persze névtelenül. Ez miért nem elég?

Dominic a tenyerébe temette az arcát. Volt egy időszak az életében, amikor kénytelen volt a szabad ég alatt éjszakázni, de többé nem akart erre kényszerülni, még jótékony célból sem. Meg sem magyarázhatta a dolgot, mivel a múltja titkait nem állt szándékában megszéllőztetni. Soha!

Szorongás fojtogatta, amikor a róla és a vállalatáról szóló negatív sajtóvisszhangra gondolt, de tovább olvasta az anyagot, amelyet a marketingigazgatója állított össze a számára. Az igaz, hogy gyűlölte a karácsonyt, de ennek nem az volt az oka, amit a média állított. A sajtó munkatársai Ausztrália gazdag fősvényeinek táborába sorolták, pedig ennél távolabb semmi sem állhatott volna a valóságtól.

Alapvetően azért maradt névtelen, mert nem a nyilvánosság elismerését akarta kivívni az adományaival. Ezúttal viszont nem hagyhatta figyelmen kívül az ellenséges támadásokat. Közel járt ugyanis ahhoz, hogy létrehozson egy vegyesvállalatot egy amerikai családi vállalkozással, amelynek tulajdonosa nagyon szigorú erkölcsi elveket vallott.

Éppen ezért be kellett bizonyítania a nyilvánosság előtt, hogy nem fősvény. Azt viszont nem árulhatta el, mennyire elkötelezett, mert akkor mindenki megtudta volna az igazat a múltjával kapcsolatban is.

Szóval elég komoly kutyaszorítóban volt. Addig legalábbis, amíg a marketingigazgatója elő nem állt azzal az ötlettel, hogy szervezzen jótékonysági rendezvényt a kikötőhöz közel álló házában. És bár a magánéletét mindennél többre értékelte, Dominic végül vonakodva beleegyezett.

A szervezési feladatokkal valaki mást szeretett volna megbízni. Három cég képviselői is annyira alkalmatlannak bizonyultak, hogy néhány perc után kihajította őket. Most várta a negyedik érkezését. Andrea Newman volt a neve, a Partikirálynők nevű ügynökségtől. Dominic a feltűnő névjegykártyát tanulmányozta, amely ott hevert előtte az asztalon. *Számunkra egyetlen parti sem túl nagy vagy túl kicsi* – hangzatos szlogen.

Partikirálynők. Ez a név sokkal profibbnak tűnt, mint az előző vállalkozásoké. De vajon eléggé komolyak-e? Hiszen a tervezett rendezvény végső soron kulcsfontosságú tényezőnek bizonyulhat egy szerződés megkötésénél, melynek révén nemzetközileg is kiterjesztheti az üzleti érdekeltségeit.

Dominic vetett egy pillantást az órájára. Miss Newman most már bármikor megérkezhet. Ad neki húsz percet – ez így tisztességes, ő pedig meglehetősen nagyra értékelte a tisztességet.

És már csengettek is. Fő a pontosság. Dominic lesietett a széles márványlépcsőn, hogy ajtót nyisson.

Az első benyomása a lánnyal kapcsolatban az volt, hogy igazán vonzó. Nem a szó hagyományos értelmében, mert ahhoz túlságosan szögletes volt az arca, melyet ragyogó, sötétszőke hajtincsek kereteztek. A szája nagy volt, a szeme pedig szokatlanul zöld. Dominic azon kapta magát, hogy a kelleténél egy pillanattal tovább bámulja.

– Jó reggelt, Mr. Hunt! Andie Newman vagyok a Partikirálynőktől – mutatkozott be a lány

meleg, rekedt hangon. – Hálásan köszönöm, hogy megadta a kapukódot. A biztonsági intézkedései félelmetesek.

– A kód egyszer használatos, Miss Newman – világosította fel Dominic figyelmeztető éllel a hangjában, majd behatóan végigmérte.

A lány magas volt, világosbarna kosztümfelsőt és vad mintájú, selymes anyagú szoknyát viselt, ami valamivel térd fölé ért. Ehhez magas sarkú bokacsizmát és egy puha bőrből készült válltáskát vett fel. Igazán eredeti volt, nem úgy, mint az a három, aki előtte érkezett, és akiknek az ajánlata ugyanolyan unalmasnak bizonyult, mint a külső megjelenésük.

– Andie – felelte a lány.

Ebben a pillanatban a tavaszi szellő a szoknyája alá kapott, és a magasba emelte, így Dominic vethetett egy pillantást csábítóan hosszú, karcsú lábára és tűzpiros alsóneműjére. Gyorsan el is kapta a tekintetét.

– Ó! – kiáltott fel a lány, majd gyorsan megmarkolta a szoknya elejét. Ebben a pillanatban a makacs ruhadarab hátulja lebbent a magasba, Dominic pedig ökölbe szorította a kezét, nehogy engedjen a kísértésnek, és a segítségére siessen.

Andie magas arccsontját finom pír borította el, majd halkán felnevetett, miközben tovább küzdött az elemekkel. Még azután is szorosan kézben tartotta a szoknyáját, miután a szél elcsendesedett.

– Ez aztán a remek első benyomás, ugye? – Egy pillanatra mélyen egymás szemébe néztek, végül Dominic volt az, aki elfordította a tekintetét.

Ez a lány tényleg nagyon szép.

– Van ennél sokkal rosszabb is – felelte elutasítóan. – Feszülten várom a folytatást.

Andie-nek fogalma sem volt róla, hogy erre mit válaszolhatna. Itt állt Dominic Hunt villájának a küszöbén, és hosszú szakmai pályafutása során most először az a veszély fenyegette, hogy elveszíti üzletasszonyos hidegvérét, amelyre pedig mindig is nagyon büszke volt. De nem azért, mert a malőr a szoknyával kibillentette az egyensúlyából, vagy mert a pompás ház és a Sydney kikötőjére nyíló gyönyörű kilátás annyira mély benyomást tett rá. Nem, a férfi volt a baj gyökere, aki szörnyen zavarba ejtette.

– Köszönöm – nyögte ki nagy nehezen, miközben kisimította a haját az arcából.

Az a hír járta róla, hogy még a nehéz természetű emberekkel is nagyon jól boldogul. Két partnere feltörekvő vállalkozásukban éppen ezért küldte ide őt. Feltétlenül szükségük volt egy ehhez hasonló megbízásra, hogy megalapozhassák vele a hírnevüket.

Azt pletykálták, hogy Dominic Hunt három másik, a Partikirálynőknél sokkal nagyobb cég képviselőjének már meglehetősen durván kiadta az útját. Ráadásul kifejezetten fukarnak tartották. A férfi tehát az összes olyan tulajdonsággal rendelkezett, amit Andie ki nem állhatott az emberekből.

Mivel fényképekről és televíziós interjúkból már ismerte, tisztában volt vele, hogy Dominic jól néz ki, még ha egy kicsit mogorvának tűnik is. A valóságra viszont semmi sem készíthette fel. A férfi magas volt, széles vállú és nagyon izmos, ezt Andie a világos öltöny ellenére is észrevette. Az álla markáns volt, az orra kissé ferde, az ajka az apró sebhellyel az egyik sarkában kifejezetten érzéki, fekete haja megzabolázhatatlannak tűnt. Az egész embert a hatalom aurája lengte körül.

Andie-nek igencsak össze kellett szednie magát, hogy képes legyen kizárni a tudatából egyre hevesebbé váló szívdobogását és a testét elárasztó forróságot. Nem tekinthetett Dominic Huntra férfiként, főleg mivel egyáltalán nem is volt az esete. Álmai férjje együttérző volt és jó kedélyű, pont mint élete első, nagy szerelme, akit minden bizonnal örökké gyászolni fog.

Kinyújtotta a kezét, és mosolyt kényszerített az arcára. Legnagyobb sajnálatára azonnal bizseregni kezdett, amint Dominic hozzáért. Gyorsan vett egy mély lélegzetet.

– Ha jók az értesüléseim, én vagyok a negyedik rendezvényszervező, akit fogad, és semmiképpen sem szeretném, ha lenne egy ötödik is.

Dominic lekicsinylően végigmérte szürke szemével.

– Akkor ideje, hogy bejőjjön, és nekilásson a meggyőzésemnek – felelte. Még a hangja is vonzó

volt: mély, higgadt és kifejezetten férfias.

– Szívesen – vágta rá Andie energikusan.

Követte Dominicot a legalább százéves, modernizált ház előcsarnokába, ahol a sötét fapadló és a krémszínű márványfalak különös hangulatot teremtettek. Középen kovácsoltvas korláttal ellátott márványlépcső vezetett fel az emeletre.

– Hűha! – Andie lenyűgözve nézett körül, és közben teljesen megfedkezett arról, mennyire idegessé teszi Dominic Hunt közelsége. – Milyen fantasztikus lépcső. El tudnék képzelni egy kórust rajta, amely karácsonyi dalokat énekelve fogadná a vendégeit.

– Hogy érti ezt?

Andie nevetve fordult a férfi felé.

– Elnézést, csak egy futó ötlet volt. Először még meg kell győzőnöm magát, hogy én vagyok az embere erre a feladatra.

– Én a karácsonyi dalokra céloztam.

– Egy gyerekkórus igazán aranyos lenne. A vendégei rögtön ünnepi hangulatba kerülnének, anélkül hogy túl giccsesen hatna az egész.

– De én nem akarok karácsonyi ünnepséget! – Dominic már-már megvetően ejtette ki a *karácsony* szót, és közben böszén ráncolta a homlokát. – Őszintén szólva semmilyen ünnepséget nem szeretnék. Sajnos azonban üzleti okok miatt rá vagyok kényszerülve.

– Valóban? – Andie tudta, hogy most nagyon vigyáznia kell, nehogy valami rosszat mondjon. – A kapott információkból azt szűrtem le, hogy egy hatalmas jótékonyági rendezvényt szeretne a karácsony előtti időszakban, méghozzá olyan időpontban, amely a lehető legnagyobb hírverést biztosítaná az ön számára.

– Így igaz – erősítette meg Dominic. – Csakhogy karácsonyi ünnepségről szó sem lehet.

Andie vett egy mély lélegzetet.

– Itt van nálam a marketingrészlege rövid összefoglalója – mondta, megütögetve a kezításkáját.

– De ennek fényében jobban szeretném, ha inkább ön mesélne az elképzeléseiről. Leülhetünk valahová?

Dominic Hunt tüntetően az órájára nézett.

– Adok tíz percet.

Ezután a nappaliba vezette a lányt, amely a ház elülső oldalát teljesen elfoglalta, és gyönyörű kilátás nyílt belőle a kikötőre a híddal és az operaházzal. Innen üvegajtókon keresztül lehetett kijutni a hatalmas teraszra.

A berendezés, amely tökéletesen harmonizált a ház art déco stílusával, és Sydney legelismertebb belsőépítészének a munkáját dicsérte, kifejezetten férfias jegyeket hordozott, és egyenesen tökéletes volt egy partihoz.

Andie ekkor viszont eszébe idézte, hogy mindössze tíz perc áll a rendelkezésére. Ennyi idő alatt kell meggyőznie Dominic Huntot, hogy éppen rá van szüksége.

Dominic megkérte a láthatóan feszült Andie-t, hogy foglaljon helyet a két egymással szemben elhelyezett kanapé egyikén. Miután ő maga letelepedett a másikra, kényelmesen hátradőlt, és kivette a zsebéből a lány névjegykártyáját.

– Meséljen a Partikirálynőkről! Mióta létezik a vállalkozás?

– Csak három hónapja alapítottuk.

– Kikkel?

– Két társam van, Eliza Dunne és Gemma Harper. Mindhárman ugyanannál az újságnál dolgoztunk, mielőtt a saját lábunkra álltunk.

Dominicnak elkeskenyedett a szeme.

– És most már partikirálynők?

– Mindig is azok voltunk, már akkor is, amikor a szerkesztőségben dolgoztunk. – Amikor erre a férfi felvonta a szemöldökét, Andie folytatta: – Nem, nem úgy, ahogy gondolja! – Elmosolyodott. – Jó, talán egy kicsit mégis. De ahhoz, hogy partikat szervezzen az ember, neki magának is szeretnie

kell partizni legalább egy kicsit, nem igaz?

– Ezen még nem gondolkoztam – felelte Dominic. Sosem volt kifejezetten társasági ember, még azután sem, hogy a gazdagsága rengeteg ajtót megnyitott előtte. Nem számított, hogy épp egy üresen álló épületben éjszakázott Brisbane legveszélyesebb negyedében, vagy pedig Sydney döntéshozóival társalgott, soha nem érezte, hogy tartozna valahova. – Újságíró volt? – érdeklődött, mert egyre jobban lenyűgözte a lány.

Andie megrázta a fejét.

– Igazából belsőépítész vagyok. De miután a munkaadóm csődbe ment, egy életmódmagazin lakberendezési rovatánál kötöttem ki. Gemma a konyharovatnál volt, Eliza pedig az értékesítésen. Hat hónappal ezelőtt megszüntették a lapot, mindannyian munkanélküliek lettünk.

– Jó nagy sokk lehetett – jegyezte meg Dominic.

Amikor tizennyolc évesen ingatlanközvetítőként a saját lábára állt, ő is mindig aggódott, hogyan fog megélni. Mivel a sikerei ellenére ez az érzés néha még ma is kínozza, folyamatosan törekedett arra, hogy tovább terjeszkedjen.

– Igazából nem lett volna szabad, hogy sokként érjen a dolog, hiszen egyre gyakrabban szüntetnek meg különféle újságokat – jegyezte meg Andie. – Mégis teljesen magamba zuhantam.

– Sajnálom.

Andie vállat vont.

– Hamar összeszedtem magam.

– Ez azért elég nagy ugrás: egy újságtól egy rendezvényszervező cégig. – Dominic meglepetten tapasztalta, mennyire csalódott, amiért megfelelő tapasztalatok hiánya miatt kénytelen lesz kiadni a lány útját.

– Lehet, hogy ez a látszat, de hallgasson meg! – kérte Andie lelkesen csillogó szemmel. – A bejelentés után beültünk egy kávézóba, és átgondoltuk, mi legyen a következő lépésünk. A főszerkesztő helyettes megkért bennünket, hogy szervezzünk egy ünnepséget a testvére tizennyolcadik születésnapjára. Először kissé vonakodtunk, aztán rájöttünk, hogy mindhárman igen jelentős tapasztalattal rendelkezünk.

– Meg tudná ezt magyarázni?

Andie feltartotta a hüvelykujját, és Dominicnak azonnal feltűnt narancssárga körömlakkja.

– Először is: én vagyok a kreatív, akinek nagy tapasztalata van stylistként. – Ezután a lány mutatójára következett. – Másodszor: Gemma képzett szakácsnő, az étel pedig az egyik legfontosabb sarokkő egy ünnepség megszervezése során. – Most jött a középső ujj. – Eliza remekül boldogul a pénzügyekkel és a szerződésekkel, ráadásul ezenfelül még a borok nagy szakértője is.

– Szóval úgy döntöttek, hogy közös céget alapítanak? – Dominicnak tetszett a lány vállalkozószelleme.

Andie olyan hevesen rázta a fejét, hogy dupla karika-fülbevalói csilingelni kezdtek.

– Akkor még nem. Megszerveztük a születésnap ünnepséget, és állást kerestünk, miközben szabadúszókként különféle újságoknak és ügynökségeknek dolgoztunk.

– És hogy sikerült az ünnepség? – Dominicnak eszébe jutott a saját tizennyolcadik születésnapja, amelyet egyáltalán nem ünnepelt meg, de nagyon boldog volt, hogy végre nagykorú lett, és soha többé nem kell visszatérnie az otthonába, amely maga volt a pokol.

– Egy-két apróságtól eltekintve nagy sikert arattunk vele. A lány egy előkelő magániskolában tanult, és mind a barátnői, mind a barátnők szülei el voltak ragadtatva az ünnepségtől. Híre ment a dolognak, nekünk pedig egyre több megbízásunk lett.

– Sokat fizetnek a szülők a gyermekeik számára rendezett ünnepségekért? – Természetesen semmi szükség nem volt arra, hogy feltegye ezt a kérdést, de Dominic kíváncsi volt, főleg Andie Newmanre.

Most a lányon volt sor, hogy felvonja a szemöldökét.

– Tehetős családokról van szó, a keleti és északi elővárosokból. Valósággal versengenek egymással. Egy négyéves kislány születésnap partijára például több ezer dolláros büdzsé állt a rendelkezésünkre.

– Ilyen sok pénz egy kisgyerekekre? – A jótékonyági tevékenységétől eltekintve Dominicnak soha nem volt dolga gyerekekkel. Már régen lemondott az álmáról, hogy egyszer valamikor neki is legyen néhány. Az igazi családi élet teljesen ismeretlen fogalom volt a számára.

– Természetesen – vágta rá a lány.

Dominic egyre jobban megenyhült Andie Newman iránt, de muszáj volt meggyőződnie arról, hogy rendelkezik a szükséges tapasztalatokkal. Mivel mindig nagyon visszahúzó életet élt, a partinak átütő sikernek kell lennie.

– Végül mikor került sor a cégalapításra?

– Egyre több és több megbízást kaptunk. Felnőtt születésnap ünnepségek megrendezésére is. Az emberek egyre többször mondogatták, hogy főállásban ezzel kellene foglalkoznunk.

– Az újonnan alapított vállalkozások jelentős százaléka még az első évben tönkremegy – figyelmeztette Dominic.

Andie elfintorodott.

– Ennek mi is tudatában vagyunk. De aztán az egyik PR-ügynökség emberei, akiknek korábban dolgoztam, megkérdezték, hogy céges rendezvények és termékbevezetők szervezését is vállaljuk-e. Egyre több lehetőség adódott, és eltöprengtünk azon, hogy talán jobb lenne saját céget alapítani.

– Bátor lépés.

Andie ekkor előrehajolt, Dominicnak pedig feltűnt, milyen gyönyörű zöld szeme van.

– Alexandriában, az ipari negyedben béreltünk irodát, és minden remekül megy. De őszinte leszek magához: még soha nem szerveztünk ilyen nagyszabású eseményt. Akarjuk ezt a megbízást. Szükségünk van rá. Ezért mindent bele fogunk adni, hogy jól sikerüljön.

A négyes számú rendezvényszervező máris őszintébbnek bizonyult, mint az összes többi. Dominic forgatni kezdte a kezében a lány névjegykártyáját.

– Képes biztosítani arról, hogy felnőttek a feladathoz, és minden tökéletesen fog sikerülni?

Andie-nek a szeme se rebbent.

– Igen. Abszolút. Lehet, hogy csak hárman vagyunk, de számtalan kapcsolattal rendelkezünk Sydneyben. Amit mi nem tudunk elvégezni, azt kiadjuk másnak. Örömmel tekintünk a kihívás elé.

Dominicban csak ekkor tudatosult, hogy a lány a kanapé szélére húzódva ül, az ujjait egymásba kulcsolja, és a lábával a szőnyegen dobol. Feltétlenül meg akarja szerezni ezt a megbízást.

Dominic soha nem vitte volna ilyen sokra, ha nem ilyen remek emberismerő. Az ösztöne ezúttal azt súgta, hogy Andie Newman képes lesz megcsinálni, amire szüksége van, és szeretett volna együtt dolgozni a lánnyal.

A gond csak az volt, hogy nagyon vonzónak találta a rendezvényszervezőt, és legszívesebben randevúzni hívta volna. Viszont elvből soha nem randevúzott olyan nővel, akik neki dolgoztak. Egyszer régen elkövette már ezt a hibát, méghozzá a volt feleségével, és nem állt szándékában megismételni. Ha alkalmazza Andie Newmant, akkor hozzáértő rendezvényszervezőre tesz szert a személyében. Ha nem adja neki a megbízást, elhívhatja randevúzni. Komoly dilemma volt ez a számára.

– Tetszik a lelkesedése – mondta végül a lánynak. – De túl kockázatos lenne egy olyan céggel együttműködnöm, amely sok tekintetben még... nagyon tapasztalatlan.

– Egy egész dossziénk van tele az elégedett ügyfelek referenciáival – felelte Andie kissé élesen. – Mielőtt döntene, vegyük át, mik lennének az elvárásai. – Kivett egy mappát a táskájából, és előhúzott belőle egy lapot. Minden bizonnyal a rövid összefoglaló lehetett az, amelyet Dominic marketingosztálya készített, mert a férfi felismerte a céges logót rajta.

– Kissé össze vagyok zavarodva – ismerte el Andie. – Az imént azt állította, hogy nem akar karácsonyi ünnepséget. Ebben az összefoglalóban viszont az áll, hogy egy nagyszabású karácsonyi ünnepséget kellene szervezni, amely pozitív sajtóvisszhangról gondoskodik a maga számára. Akkor most pontosan mire is van szüksége?

Andie legszívesebben azonnal visszazívta volna a szavait, mert tudta, hogy semmiképp nem szabad felbosszantania Dominic Huntot. Soha többé nem szeretne volna kiszolgáltatni magát egy

munkaadó kénye-kedvének, hogy aztán egyik napról a másikra hirtelen az utcán találja magát. Főleg azok után, hogy öt évvel ezelőtt lényeges változás következett be az életében.

Egy darabig feszült csend uralkodott, és bár a férfi arcáról semmit sem lehetett leolvasni, annyi látszott, hogy valami nagyon megindítja. Harag? Aggodalom? Megbánás? Andie-nek mindenesetre komolyan erőt kellett vennie magán, nehogy megérintse a karját vagy magához ölelje, mert az még nagyobb hiba lett volna.

Nagyon kellemetlen volt a számára, hogy nyilvánvalóan fájdalmas érzéseket ébresztett Dominic Huntban, és lélekben már felkészült arra, hogy a férfi neki is éppúgy ajtót mutat, mint a másik három rendezvényszervezőnek.

– Az összefoglaló helytelen információkat tartalmaz – szólalt meg végül Dominic lassan. – Legyen elég annyi, hogy a karácsonyhoz nagyon kellemetlen emlékeim kötődnek.

– Igen... természetesen – felelte Andie halkán. Hálás volt, hogy Dominic ad neki még egy lehetőséget. Hirtelen már nemcsak a megbízás számított neki, hanem az is örömteli várakozással töltötte el, hogy ha megkapja, akkor gyakrabban láthatja majd ezt a kétségtelenül érdekes férfit.

A magánéletéről mindössze annyit tudott, hogy meglehetősen jó partinak számít, mert gazdag, vonzó és sikeres. Ráadásul egyedül élt itt Vauclose-ban, ahol az ingatlanárak több tízmilliós magasságokban kezdődtek. Andie emlékezni vélt egy csúnya válásra is, amelynek során Dominic elkeseredett küzdelmet vívott a feleségével a ház tulajdonjogáért. Eldöntötte, hogy utánajár az interneten. Amennyiben megkapja a megbízást, legalább valamennyire tisztában kell lennie a munkaadója észjárásával.

– Akkor ezt tisztáztuk. Semmi karácsonyozás – felelte Andie üzletasszonyos hidegvérrel. – Most pedig kérem, mesélje el nekem, mit vár ettől az ünnepségtől, hogy annak fényében fogalmazhassam meg a javaslataimat.

Dominic Hunt felállt, és elkezdett fel-alá járkálni. Olyan magas volt, és annyira széles vállú, hogy még egy ilyen hatalmas helyiséget is képes volt uralni. Andie-nek önkéntelenül is az orra jutott eszébe, amelyen egyértelműen látszott, hogy egyszer valamikor betörték. Vajon ki üthetett először? Andie szintén felállt, hogy szemmagasságba kerülhessen a férfival.

– A többi rendezvényszervező hangsúlyozta, milyen fontos lenne ezt vagy azt a hírességet meghívni, hogy nagyobb legyen a hírverés. Engem viszont nem érdekelnek ezek az emberek, és nem is szeretnék efféle hírverést.

Andie kicsit habozott.

– Megoldható, hogy én csak a rendezvény megszervezésével foglalkozzak, a vendéglista összeállítása maradna a maga és a munkatársai feladata.

Dominic közelebb lépett hozzá.

– Ezek szerint egyetért velem?

Ez most egy beugratós kérdés? Andie szokásához híven őszintén felelt.

– Igen. Ha jól értettem, akkor azért van szüksége erre a partira, mert szeretne javítani... az imázsán.

– Úgy érti, bebizonyítani, hogy mégsem vagyok fösvény?

Dominic keserű hangja hallatán Andie felkapta a fejét, legnagyobb meglepetésére azonban nem haragot, hanem bosszúságot fedezett fel a férfi arcán.

– Én talán nem így fogalmaztam volna, de igen – felelte. – És valóban úgy gondolom, hogy bizonyos celebek jelenléte nem igazán lenne kívánatos. Az viszont tény, hogy nekik köszönhetően részletesen tudósítana a sajtó az eseményről.

– Azt állította, hogy kreatív – jegyezte meg Dominic, és a beszélgetésük alatt most először elmosolyodott. Hirtelen úgy nézett ki, mintha kicserélték volna, nem várt báj sugárzott belőle.

Andie-nek megint hevesebben kezdett dobogni a szíve, ezért feltűnően körülnézett, hogy leplezze idegességét.

– Hány életmódmagazinban mutatták már be a házát?

– Egyben sem. Soha nem is fogják.